

mindste Familie, eller som slet ingen Familie har, slipper billigere og kommer til at betale mindre i Skat.

Som Redaktør kan jeg ikke unnlade at gøre en Bemærkning om Papiret. Jeg har hørt fra to ærede Medlemmer, at det skulde væsentlig være et Spørgsmaal, der vedrører Redaktørerne. Det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har godtgjort, at der ogsaa er andre Mennesker i Landet, som dette Spørgsmaal har Interesse for. Men nægtes kan det ikke, at Bladudgiverne, om ikke just Redaktørerne personlig — jeg er f. Eks. Redaktør, men ikke Bladudgiver — have en ret væsentlig Interesse af det Spørgsmaal, og jeg kan heller ikke nægte, det forekommer mig, at Beskyttelsen og dens Udnyttelse netop paa dette Punkt er saa stor, at det næsten maa undre, at den kan finde Forsvarere. Den er, som det blev sagt, omtrent 50 pCt. paa det almindelige Trykpapir. Det vil sige, at f. Eks. i den Virksomhed, som jeg staa i Spidsen for, betales der ca. 7,000 Kr. om Aaret i Told. Af disse Penge gaar ikke en Øre i Statskassen, de blive udnyttede af Fabrikkerne, saa godt som de kunne udnytte dem — en meget stor Del af dem gaar jo til Spilde, saaledes som det ogsaa er blevet fremhævet her. Det er selvfølgelig ikke en Fornøjelse for en Virksomhed, naar en saadan Skat bliver den paalagt, og jeg kan ikke forstaa, at Bladudgiverne i den Henseende have fortjent at staa som en Slags Undtagelse, som nogle, man ikke behøver at tage Hensyn til, og fordi det findes hensigtsmæssigt at holde en saadan Industri oppe, skønt den er ganske unaturlig og ikke kan betale sig, og meget gaar til Spilde derved. Naar ærede Medlemmer have ment, at det var kun et Spørgsmaal, som angik Bladudgivere og ikke andre, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at f. Eks. i det Øjeblik, den Skat ikke bliver opkrævet, vilde enhver Abonnent faa sin Avis en Krone billigere. Naa, men det vil jeg nu ikke tale om, for det Forslag, man er bleven enig om i det andet Ting, omfatter jo kun en Nedsættelse saa moderat, at det undrer mig meget, at nogen kan finde noget at indvende derimod.

Jeg skal slutte med at gøre en Bemærkning til det 6te ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) — den er for Resten allerede væsentlig gjort i Dag, men jeg vil dog føje noget til, hvad der allerede er udtalt. Det undrer mig at høre det ærede Medlem stille sig paa et som jeg synes temmelig overlegent Standpunkt. Jeg fik Indtrykket af, at det ærede Med-

lem nærmest opfattede det saaledes, at her stod vi nu i Landstinget med Loven og Retten og Magten, og saa komme Supplikanterne fra den anden Side og henstille, om man ikke skulde gøre nogle Nedsættelser i Tolden. Men naar nu vi ikke finde det hensigtsmæssigt, have vi Loven og Retten paa vor Side, vi have det bestaaendes Magt paa vor Side, og den, der har Loven paa sin Side, er altid den stærkere. Det er paa en Maade vel rigtigt, skønt vi have haft en Periode her i Landet, hvor det ikke ganske gjaldt, men det er jo et tilbagelagt Stadium, og ingen tænker vel paa at gennemføre en Toldreform paa samme Maade, som man f. Eks. gennemførte Fæstningen, altsaa er det efter almindeligt gældende Regler rigtigt, at den, der staa paa det bestaaende, er den stærkeste. Det er berettiget saaledes, at naar man skal have noget nyt, skulle begge Partier være enige. Men jeg tror, det ærede Medlem overvurderer Landstingets Styrke i Retning af at modsætte sig en rimelig Toldrevision. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Bjerre) ved jo, at der kan vise sig Stemninger i Befolkningen ogsaa over for Landstinget, som ikke ere ganske behagelige, og jeg tror, at hvis det ærede Medlem kom paa Turné for at skulle forsvare Landstinget over for Misfornøjelsen blandt Vælgerne, saa vilde han ikke faa nogen behagelig Opgave, dersom han skulde komme ud fra det Standpunkt, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) gjorde sig til Talsmand for, og skulde sige: Vi fandt det ikke rigtigt at gøre nogen Indrømmelse der, i hvert Fald ikke ud over dem, Toldkommissionens Flertal havde gjort, og vi havde dog Ret til at sige nej, vi ere i det Stykke de stærkeste, man kan ikke vente, at vi skulde gaa videre. Jeg tror nemlig ikke paa, at den Stemning, der er i Befolkningen over for den Sag, er saa løs, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds mente, den var, eller at den er tilvejebragt paa saa kunstig en Maade. Til Grund for en Agitation, som holder sig og gør sin Virkning, ligger der altid noget virkeligt, der gaar ikke Røg af en Brand, uden at der har været Ild i den, og desuden er der nu gjort et saa stort Arbejde paa den Sag, at Befolkningen i Almindelighed vil sige: Nu have vi haft en Toldkommission, der har kostet mange Penge, man har haft Sagen til Behandling i Folketinget, og Folketinget har, henset til sin tidligere Stilling, gjort meget betydelige Indrømmelser; vi have en Regering, som har opfor-